

Engle skal jo også sove

"Kærlighed", siger hun. "Det er kærlighed, der varmer."

Jeg lægger mærke til, at hendes hænder ryster let, mens hun rækker ud efter den skrøbelige porcelænskop.

"Kærlighed, skønhed og sandhed. Det er hvad livet handler om." Hun holder med begge hænder forsigtigt om koppen, mens hun nipper til den dampende te. Hun tager flere små nip hurtigt efter hinanden, og hendes hænder bliver mere og mere rolige. Hun nikker ned mod koppen. "Sprød som livet!" siger hun.

Jeg nyder synet af hende, mens hun sidder der på den hvide havebænk med de gamle sirlige og spinkle udskæringer. Hun har insistere på, at vi sidder i den elegante havepavillon med de åbne sider, så hun kan mærke luften bevæge sig i sit hår og dufte vejrets skiften fra den ene årstid til den anden. Der var ikke noget at gøre. Hr. Hansen måtte bøje sig for hendes vilje som så ofte før, og dække bordet, med de fine porcelænskopper, i havepavillonen. "Velbekomme", siger han og forlader os hurtigt med raske skridt.

Hun er pakket godt ind i et stort hvidt tæppe. Kun hendes hænder og hoved er synligt. Hendes lange sølvgrå hår er sat op i en halv hestehale, så hun ikke får håret i øjnene. Hendes ansigt er helt frit og med en let makeup, der fremhæver hendes skønhed. Hun har et skær af rosa, der smyger sig om hende som en kappe af gennemsigtighed. Fin, spinkel og sart på samme måde, som de gamle tynde porcelænskopper, hun har drukket af, siden hun var barn.

Hendes dybe blå øjne ser igennem mig, ud på den anden side og hen til det sted, hvor hendes erindringer ligger gemt som billeder med forskellige grader af detaljer.

"Hvad er din mening om kærlighed?" Hendes øjne hviler nu fast ind i mine.

Jeg ved ikke rigtigt, hvad jeg skal svare. Af en eller anden grund skal jeg altid tænke lidt over noget, før jeg kan svare, selvom jeg er opdraget til at skulle svare med det samme.

Netop min langsommelighed med svar er en af de ting, der virkelig kunne få min far op af stolen. "Så svar dog, når der bliver talt til dig!" kunne han brøle, hvis jeg ikke svarede lige med det samme, efter han havde spurgt mig om noget. "SVAR, SVAR, SVAR - er du dum eller hva'?"

Han stillede faktisk tit spørgsmål, som jeg ikke rigtig vidste, hvad jeg skulle svare på. Han kunne for eksempel finde på at sige: "Kom så kom så lad det nu gå lidt tjept. Hvis jeg spørger dig, om du vil have en is, så fejler dit stemmebånd vel ingenting?" Min hjerne gik helt i baglås. Hvad skulle jeg svare på det. Ja eller nej og hvad ville det egentligt være, jeg svarede på.

Jeg tænkte nogle gange på, om han virkelig ville have, at jeg skulle svare, når han kom i det hjørne, eller om han bare havde brug for at høre sig selv tale. Det meste af tiden stod jeg kun og så ned i jorden og håbede på, at det snart ville gå over. Det gjorde det aldrig.

"Din far var en hård mand!" siger hun, som om hun har læst mine tanker.

"Han er fra en tid, hvor alle, der var anderledes, skulle afrettes og passes ind. En tid hvor der ikke var plads til de finere nuancer."

Jeg nikker.

Mit svar begynder langsomt at tage form.

"Ja, det er kærlighed, der varmer. Den kærlighed, der bliver givet fra et menneske, som giver uden

nødvendigvis at behøve at modtage", smiler jeg til hende. "Jeg elsker min lille datter, selv når hun er uretfærdig. Så tænker jeg ikke på, at det er fordi hendes forældre er på den eller den måde, eller at hun behøver at gøre noget for at få min kærlighed. Det er bare en stille varme i mit bryst."

"Livet handler også om de erfaringer der bliver sorteret, så kun kærligheden og omsorgen er tilbage. Her tænker jeg også på min far, som i dag er et helt andet menneske end min barndoms far. Han gjorde sit bedste ud fra det han troede på. Men om det er sandheden, ved jeg ikke". Jeg går i stå.

Hun nikker og siger, mens hun drikker det sidste af sin te: "Kærlighed er også det, der bare er, på samme måde som det vejr, vi trækker ind og ånder ud." "Det er ikke noget, vi tænker over kun hvis vi ikke får nok af det."

Hr. Hansen står pludselig ved siden af hende. "Kom min engel", siger han. "Det er på tide at hvile sig."

Hun nikker og klapper mig blidt på armen. "Skønheden er det unikke i alle mennesker. Du er stadig meget ung, og du vil forstå at udtrykke den. Giv dig tid, min ven. Giv dig tid og svarene vil komme helt af sig selv."

Hun støtter sig til Hr. Hansens arm, mens hun med bitte små skridt og rank ryg sejler let og elegant hen over marmorfliserne. Hun forsvinder langsomt ud af syne. Det sidste, jeg ser, er hendes milde øjne, der hurtigt omslutter mig og svæver bort.

Engle skal jo også sove. Selvom de får besøg af en ven.

Tiden er gået, det er blevet vinter. Kopperne, der nu sjældent bliver brugt, står bag glaslågen.

(FlexBiz Partner)

Danshøjvej 52 B, DK-2500 Valby

Copyright © Flexible Business Group, 2013-2026.

Kilde-URL: <https://mail.nlpfocus.dk/engle-skal-jo-ogsaa-sove>